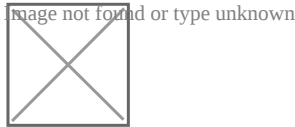

Η μεταμόσχευση οργάνων μετά θάνατον και η θέση της Εκκλησίας (Χρήστος Παπαδόπουλος)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2eTc5pK>]

Καταβάλλεται λοιπόν στις Μ.Ε.Θ. κάθε δυνατή προσπάθεια στους χαρακτηρισθέντες ως «εγκεφαλικά νεκρούς», εφ' όσον αυτοί εδηλώθησαν ως υποψήφιοι «δότες» οργάνων, ώστε τα όργανά τους να διατηρούνται «ζωντανά» και κατάλληλα για τις μεταμοσχεύσεις. Επομένως, τα όργανά τους δεν είναι «πτωματικά». Τουλάχιστον, όχι ακόμη. Η πείρα της ζωής συνεχώς μας διδάσκει. Οι γιατροί, εκτός σπανίων εξαιρέσεων, δεν έχουμε «έμμονες ιδέες» πάνω στις γνώσεις μας. Διότι γνωρίζουμε το του Ηρακλείτου «τα πάντα ρεί». Αλλά και διότι στην ιατρική επιστήμη, αναθεωρείται ετησίως και αντικαθίσταται το 10% περίπου των επιστημονικών μας γνώσεων. Και αυτό γίνεται, και πρέπει να το πραγματοποιούμε, σε όλη μας τη ζωή. Διαφορετικά, αν δεν αναθεωρούμε και δεν ανανεώνουμε τις γνώσεις μας συνεχώς, αλλοίμονο σε μας και στους αρρώστους μας.

Η

Εκκλησία σέβεται και εμπιστεύεται την ιατρική έρευνα και κλινική πράξη.[21] Ο εγκεφαλικός θάνατος αποτελεί γεγονός οριστικής και ανεπίστρεπτης καταστροφής του εγκεφάλου και κατάσταση πλήρους απώλειας αισθήσεων και συνειδήσεως. Επειδή υπάρχει ο κίνδυνος – σε μεμονωμένες ευτυχώς περιπτώσεις –απροσεξίας, λάθους ή και ασέβειας προς το γεγονός του θανάτου, η Εκκλησία μαζί με την πλειοψηφία του ιατρικού και νοσηλευτικού κόσμου και των αρμοδίων κοινωνικών φορέων, απαιτεί την εξασφάλιση της ακριβούς τηρήσεως των διεθνώς αποδεκτών κριτηρίων διαγνώσεως του εγκεφαλικού θανάτου. Έτσι: α) είναι απαραίτητη η τεκμηριωμένη και σαφής διαπίστωση του εγκεφαλικού θανάτου. β) Η πιστοποίηση του εγκεφαλικού θανάτου πρέπει να γίνεται από επιτροπή που να μην έχει καμία σχέση εξαρτήσεως από τις μεταμοσχευτικές ομάδες και επί τη βάση των υφιστάμενων κλινικών και εργαστηριακών κριτηρίων. γ) Τα κριτήρια του εγκεφαλικού θανάτου δεν είναι επαρκή αν είναι μόνον κλινικά. Πρέπει να προστεθούν και εργαστηριακά (αξονική τομογραφία και ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφημα) ώστε να επιβεβαιωθεί, κατά το δυνατό, όχι μόνο η παύση των λειτουργιών του εγκεφαλικού στελέχους, αλλά και του φλοιού. Όπου δεν υπάρχει εμφανής αιτία εγκεφαλικής βλάβης πρέπει να επαναλαμβάνονται οι εξετάσεις για μεγαλύτερη επιβεβαίωση, ακόμη κι αν αυτή η καθυστέρηση οδηγεί σε απώλεια οργάνων. δ) Πριν από τις δοκιμασίες του εγκεφαλικού θανάτου θα πρέπει να έχουν προηγηθεί οι βιοχημικές εξετάσεις που να παρουσιάζουν φυσιολογικές τιμές (όχι ουρία ούτε ηλεκτρολυτικές διαταραχές). Επίσης, για να ελεγχθεί ο εγκεφαλικός θάνατος πρέπει να έχουν παρέλθει τουλάχιστον 24 ώρες

από την πρώτη στιγμή συμβάντος.

Ο έλεγχος αν κάποιος είναι δότης (δηλαδή αν υπάρχει συναίνεση) πρέπει να γίνεται μετά την οριστική διάγνωση του εγκεφαλικού θανάτου, ώστε αυτή να είναι κατά το δυνατόν αμερόληπτη και ανεπηρέαστη.

Σύμφωνα με όλα τα παραπάνω, η δωρεά οργάνων από εγκεφαλικά νεκρούς δότες καθώς και η νηφάλια και συνειδητή απόφαση υγιούς ανθρώπου να προσφέρει κάποιο όργανό του σε πάσχοντα συνάνθρωπο, ως πράξεις φιλαλληλίας και αγάπης, είναι σύμφωνες με τη διδασκαλία και το φρόνημα της Εκκλησίας μας.

Από τα όσα αναπτύξαμε παραπάνω βλέπουμε ότι μέσα στην ιατρική κοινότητα υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι αμφισβητούν τον «εγκεφαλικό θάνατο» ως τον οριστικό θάνατο του ανθρώπου. Η αμφισβήτηση αυτή γίνεται διεθνώς μόνον από μεμονωμένα πρόσωπα και σε επίπεδο φιλοσοφικής ή θρησκευτικής αντιπαραθέσεως. Στον Ελλαδικό χώρο η αμφισβήτηση γίνεται κυρίως από τον κ. Κ. Καρακατσάνη, καθηγητή Πυρηνικής Ιατρικής της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. και τον κ. Α. Αβραμίδα, Καθηγητή Παθολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αυτή η αντιπαραθεση όπως είναι φυσικό δημιουργεί στον κόσμο επιφυλάξεις παρά συμβάλει στη διάλυση της σύγχυσης, καθώς αναφέρονται περιστατικά για άτομα που έχουν επανέλθει στη ζωή μετά από την διάγνωσή τους που κρίθηκαν ως εγκεφαλικά νεκροί. Αυτή η σύγχυση αυξάνεται ακόμα περισσότερο, όταν υπάρχει η δυνατότητα σε ορισμένες περιπτώσεις τεχνητής υποστήριξης που δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι ο άνθρωπος εξακολουθεί να ζει. Δεν είναι καθόλου εύκολο να κατανοήσει κάποιος ο οποίος δεν είναι γιατρός ότι είναι νεκρό ένα άτομο, του οποίου το σώμα είναι ζεστό, η αναπνοή του διατηρείται, έστω και τεχνητά, και η καρδιά του συνεχίζει να χτυπά.

Αυτό που μπορούμε να καταθέσουμε είναι ότι παγκοσμίως δεν έχει επανέλθει ποτέ κανένα άτομο στη ζωή που έχει χαρακτηριστεί εγκεφαλικά νεκρό σύμφωνα με τα κριτήρια της διαδικασίας της διαγνώσεως του εγκεφαλικού θανάτου και ότι τα περιστατικά που περιγράφουν για άτομα που επανήλθαν στην ζωή μετά την διάγνωση εγκεφαλικού θανάτου δεν πληρούσαν τα κριτήρια της διαδικασίας.

Τέλος ως απάντηση στο ερώτημα για το αν ο εγκεφαλικός θάνατος είναι και ο οριστικός θάνατος του ανθρώπου μπορούμε να απαντήσουμε με σιγουριά «ΝΑΙ».

[21] www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/bioethics/k0005.htm (13/4/2015)